

Adri (Adrianus Jan) Pors is geboren op 27-10-1924 als tweede kind en oudste zoon van 11 kinderen. Een warmvoelend maar gesloten en creatief mens.

Tuis was een harmonium en hij heeft met lessen leren orgelspelen, hij deed dat ook in het kerkelijk jeugdwerk door op het orgel te begeleiden.

Hij raakte al jong door een motorongeluk zijn linker onderbeen kwijt, maar besloot dat men niet aan zijn lopen behoefde te zien dat hij een prothese had en bespeelde ook gewoon het pedaal van het orgel.

Hij trouwde in 1950 met Riek, ze kregen vier kinderen in de loop der jaren, eerst twee dochters, Ria en Nel, daarna twee zoons, Adri en Gert.

Pas in de beginjaren zestig kwam er weer een harmonium in huis want na de oorlog was daar jaren geen geld voor.

Door het ongeval moest hij omscholen van timmerman naar schoenmaker en heeft jaren maatschoenen gemaakt waarna hij in de orthopedische schoenmakerij terecht kwam voor mensen met invalide voeten.

Door in het begin slechte protheses en het altijd gebukt zitten als schoenmaker raakte hij arbeidsongeschikt door zijn rug. Hij vond het moeilijk om niet meer mee te kunnen draaien in het arbeidsproces, was altijd een harde werker geweest.

Daardoor kreeg hij wel meer tijd voor orgelspelen en schilderen, zijn andere hobby.

In het orgelspelen kon hij zijn emoties kwijt, zoals ik al aanhaalde was hij een gesloten en trotse man die moeilijk over emoties kon praten.

Na de dood van zijn jongste zoon op zeventienjarige leeftijd heeft hij het lange tijd moeilijk gehad met zijn geloof, het waarom en de acceptatie van dit feit.

Blijkbaar vond hij troost in gezang 290 : daar is een land van louter licht waar heiligen heersers zijn. Daar gaat de gouden dag nooit dicht in duisternis of pijn.

Doordat hij bij de orgellessen ook een stukje compositieel heeft gehad kon hij improviseren, een stuk opbouwen en zelf de muziek handmatig noteren.

Later heeft hij met plaknootjes het stuk genoteerd zodat het er strakker uitzag, dat was monnikenwerk.

De laatste 10 tot 15 jaar speelde hij steeds minder omdat hij mantelzorger was voor zijn invalide vrouw, waardoor hij geen tijd en rust meer had om orgel te spelen. Doordat ze in een zorgflat kwamen te wonen moest dat dan ook nog met een koptelefoon op omdat het zo gehorig was en zijn vrouw 's middags sliep.

Eind 2009 werd bij hem longkanker geconstateerd waaraan hij op 85-jarige leeftijd nog is geopereerd. Door terugkerende longontstekingen en de bijwerking van de medicatie daarvoor kon hij geen eten en drinken meer binnenhouden.

Op 29 maart 2010 waren ze 60 jaar getrouwd, maar hebben dat niet samen kunnen meemaken doordat zijn vrouw acuut aan haar darmen was geopereerd en in het ziekenhuis lag.

Op 30 maart is zij overleden en op de dag dat ze begraven zou worden, 6 april, is hij twee uur voor de begrafenis overleden.

Ze hebben elkaar niet lang hoeven missen, iets waar ze allebei bang voor waren.